

DEMONSTRATION MOD ÆRESDRAB OG KVINDETERROR
- og til minde om Sonay, den 14 årige pige

Onsdag d. 8. oktober 2003 kl. 17 på Rådhuspladsen

Taler ved bl.a.:

Anne Baastrup, SF. Nahid Riazi, IKIR. Bjørn Elmquist, Advokat (RV). Karen Hallberg, Dansk Kvindesamfund. Line Barfod, Enhedslisten.

I Februar 2002 blev endnu et menneske ofret for et fænomen ved navn "ære". Sonay, den kun 14 årige pige, blev myrdet, fordi hun ikke rettede sig efter de traditioner og bestemmelser, som skulle bevare families ære! Hvert æresdrab er et signal eller tiltænkt lærestreg til de mange kvinder og piger, som vover at overtræde de kulturelle og religiøse traditioner og regler!

I det 21. århundrede er der stadigvæk mange kvinder og unge piger, der bliver udsat for æresdrab, vold og tvang. Disse menneskers eneste forbrydelse er, at de er kvinder og derfor skal straffes, kontrolleres og blive udsat for en mandschauvinistisk, tilbagestående og religiøs kulturtradition.

- Æresdrab og andre former for terror og vold mod kvinder skal bekæmpes.
- Asyl og opholdstilladelse til de kvinder, som flygter fra et voldeligt ægteskab eller et land, hvor kvinder ikke er berettiget til nogen som helst beskyttelse.

Arrangør: Den Internationale Kampagne for Iranske Kvinders Rettigheder (IKIR) Tlf. 40543992 e-mail: ikir1@ofir.dk

Karen Hallbergs tale

Mordet på Sonay har rørt os alle, hun var kun 14 år da hun blev offer i kulturkløften.

Jeg er med her i dag for at være med til at stoppe æresdrab og andre former for terror, der har til formål at få unge til at makke ret og forhindre dem i, at leve et liv som de har ret til.

I Danmark er vi med rette stolte af vores demokratiske principper, vi forventer at blive set, hørt og forstået.

Retten til at blive set, hørt og forstået gælder alle uanset hvor ens familie har sine rødder.

Selvfølgelig skulle vi for mange år siden have sørget for, at alle der kom til Danmark fik en grundlæggende indsigt i demokrati og menneskerettigheder. Det undlod vi af flere grunde, en af grundene var respekt for de fremmedes kultur. Det er kommet bag på os, at en gruppe nydanskere har en kultur, hvor æresdrab og terror mod kvinder er aktuelle i 2003. Vi vil gøre alt for at dette vanvid stoppes.

I Dansk Kvindesamfund har vi i 132 år arbejdet for lige rettigheder for kvinder og mænd både i og udenfor hjemmet. Når det gælder valg af ægtefælle er ligestillingen opnået. I Danmark har alle ret til selv at vælge ægtefælle, uanset hvor man har sine kulturelle eller religiøse rødder.

Demokrati, dialog og respekt for det enkelte menneske læres gennem fællesskabet i familien, i skolen og på arbejdspladsen. Den danske undervisningsform og pædagogik er meget forskellig fra den mange flerkulturelle forældre kender fra deres hjemland, derfor vælger mange at sende deres børn i friskoler, hvor forældrene er fortrolige med undervisningsformen og pædagogikken.

Vi skal have de flerkulturelle børn tilbage i folkeskolen, så de efter grundskolen er parate til uddannelse og senere til at være aktive på arbejdsmarkedet. Vi skal have gjort modersmålsundervisningen obligatorisk igen, og så skal underviserne være uddannede på danske seminarier. De flerkulturelle forældre skal have mere kendskab til det danske skolesystem, der sker alt for mange katastrofale misforståelser i dag. Misforståelser, som kunne være undgået, hvis skole og forældre forstod hinanden bedre.

Vores samfund er blevet mangfoldigt, denne mangfoldighed skal også afspejle sig på arbejdspladserne – arbejdsløsheden blandt nydanskerne er alt for stor. Denne arbejdsløshed er ødelæggende for integrering.

Når talen drejer sig om arrangerede og tvangsægteskaber hører man ofte – jamen, sådan var det også her for 4-5 generationer – ja, det er sikkert rigtigt, men hvad kan en ung kvinde i 2003 bruge det til, hun lever jo i dag.

For øjeblikket er der ved at blive etableret bosteder for piger, der flygter fra et tvangsægteskab. Vi hjælper pigerne, men det er umådelig hårdt for dem, så hårdt at mange flytter tilbage til familien og indordner sig. Ofte bliver de tvunget til at indordne sig på en måde, der er endnu mere restriktiv end før de søgte hjælp.

En stor del af kvinder med anden etnisk baggrund har det svært, endda meget svært. Det ser vi tydeligst på kvindekrisecentre, i københavnsområdet har mere end halvdelen af kvinderne ikke dansk baggrund. De søger kvindekrisecentre fordi de mangler netværk uden for familien og fordi er meget ofte ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Dertil kommer at deres viden om samfundsmæssige rettigheder og pligter er utilstrækkelig.

Dansk Kvindesamfund og andre kvindeorganisationer bliver ofte spurgt: Hvad gør I for de flerkulturelle kvinder. I Dansk Kvindesamfund har vi valgt at fokusere på arrangerede- og tvangsægteskaber, i første omgang har arrangementerne været rettet mod de unge piger og uddannelsesinstitutionerne, i det kommende år vil vi koncentrere os mere om forældregenerationen.

I et øjeblik som dette går mine tanker til de unge piger, der frygter for deres liv hvis de modsætter sig et ægteskab med en, de ikke selv har valgt.

Tak til Ikir for initiativet til denne demonstration, hvor vi kan vise pigerne og kvinderne vores støtte.

Det var Danmark, her er vi i stand til at gøre noget, hvis vi vil og står sammen.

Andre steder i Verden er forholdene så forfærdelige, at det er næsten ufatteligt for os. Her tænker jeg selvfølgelig på uhyrligheder som stening, syreangreb og lignende.

Danmark må bruge sin indflydelse til at hjælpe de kvinder, på nationalt plan gennem f.eks. EU og FN, NGO'erne hvor de har deres netværk. Vi må træde til i stedet for at overlade initiativerne til andre.